

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/13/2012
Identifikačné číslo spisu:	1010202146
Dátum vydania rozhodnutia:	21.11.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1010202146.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: D.I., bytom Q. zastúpeného Nechala & Co. s.r.o., so sídlom Nitrianska 3, Bratislava, konajúcou prostredníctvom JUDr. Pavla Nechal, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-102/2010 zo dňa 6. októbra 2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S 349/2010-48 zo dňa 10. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 349/2010-48 zo dňa 10. februára 2012 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom č. k. 4S 349/2010-48 zo dňa 10. februára 2012 Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol ako nedôvodnú žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-102/2010 zo dňa 6. októbra 2010, ktorým bol potvrdený disciplinárny rozkaz č. 13 zo dňa 26. júla 2010, ktorým riaditeľ odboru dopravnej ochrany úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misii Ministerstva vnútra SR uložil žalobcovi disciplinárne opatrenie podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) - zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov, a to z dôvodu, že žalobca porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) zákona. Ako porušenie povinností ustanovených v § 48 ods. 3 písm. a) zákona žalovaný posúdil konanie žalobcu, ktorý sa dňa 29. júna 2010 nedostavil na vykonanie psychotestov potom, ako mu bol dňa 28. júna 2010 daný ústny príkaz jeho nadriadeným na ich vykonanie.

Krajský súd nenašiel dôvod na zrušenie napadnutých rozhodnutí, nakoľko postup a rozhodnutie

žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu vyhodnotil ako súladné so zákonom.

Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že dňa 28. júna 2010 v čase o 7.40 hod. dal riaditeľ odboru dopravnej ochrany úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misii Ministerstva vnútra SR za prítomnosti zástupcu riaditeľa a vedúceho oddelenia prepravy chránených osôb a dopravného zabezpečenia žalobcovi ústny príkaz, aby sa dňa 29. júna 2010 o 8.00 hod. dostavil za útvarovou psychologičkou a vykonal psychotesty. Žalobca sa dňa 29. júna 2010 na vykonanie psychotestov nedostavil.

Krajský súd s poukazom na ustanovenia § 48 ods. 3 písm. a) a e) a § 48 ods. 4 zákona uviedol, že je povinnosťou policajta zúčastniť sa psychologického vyšetrenia na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby a to aj na základe príkazu (pokynu) svojho nadriadeného. Pokiaľ tak policajt zavinene neurobí, musí byť uzrozumený s tým, že sa dopúšťa disciplinárneho previnenia. Žalobca pritom neuviedol konkrétne dôvody, prečo sa nedostavil na vykonanie psychotestu a tiež si nesplnil zákonnú povinnosť, keď neuviedol nadriadenému dôvody, prečo sa domáha písomného príkazu. Úvahy žalobcu o diskreditácii jeho osoby z dôvodu, že upozornil na nezákonné čerpanie pohonných látok, v priebehu konania neboli nijako preukázané. Krajský súd dospel k záveru, že postup žalovaného nebol v rozpore so zákonom a argumentáciu žalobcu, že rovnaké testy absolvoval pred 6 mesiacmi, vyhodnotil krajský súd vo vzťahu k platnej právnej úprave ako irelevantnú.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť. Podľa jeho názoru žalovaný zneužíval zákon vo svoj prospech s cieľom diskreditovať žalobcu, keďže žalovaný neuviedol žiaden dôvod, pre ktorý vyžaduje od žalobcu psychologické vyšetrenie. Žalobca zopakoval svoje žalobné námietky, že postup žalovaného súvisí s oznámením žalobcu o nezákonom čerpaní pohonných hmôt. Podľa žalobcu žalovaný s jasným zlým úmyslom vytváral situácie, na ktoré následne aplikoval príslušné zákonné ustanovenia. Podľa žalobcu sa krajský súd mal zaoberať dôvodmi, prečo žalovaný požadoval psychologické vyšetrenie. Žalobca uviedol, že opakovane žiadal nadriadeného, aby mu ústny príkaz zo dňa 29. júna 2012 vydal písomne, je však zrejmé, že jeho nadriadený ignoroval možnosť postupu podľa § 48 ods. 4 zákona alebo sa takémuto postupu chcel zjavne vyhnúť.

Žalovaný vo vyjadrení k podanému odvolaniu poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR č. II. ÚS 101/2010-7, v ktorom ústavný súd vyslovil názor, že „je povinnosťou policajta zúčastniť sa psychologického vyšetrenia na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby (§ 48 ods. 3 písm. e/), a to aj na základe pokynu svojho nadriadeného. Pokiaľ tak policajt zavinene neurobí, musí byť uzrozumený s tým, že sa dopúšťa disciplinárneho previnenia (§ 52 ods. 1), ktorého dôsledkom môže byť uloženie disciplinárneho opatrenia. Vzhľadom na túto zákonnú úpravu logicky nemôže dôjsť pokynom nadriadeného k zásahu do základného práva policajta na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena ani do jeho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, pretože takáto možnosť vyplýva priamo zo zákona a policajt musí s aplikáciou dotknutého ustanovenia zákona rátať aj vo vzťahu ku svojej osobe.“ Podľa žalovaného konaním, keď žalobca nesplnil príkaz nadriadeného, dopustil sa disciplinárneho previnenia. K námietkam žalobcu, ktorými sa snaží poukázať na diskrimináciu svojej osoby, žalovaný uviedol, že nie sú ničím podložené a nemožno ich považovať za relevantné. Bolo povinnosťou žalobcu splniť príkaz daný mu jeho nadriadeným, pričom nadriadený nemá povinnosť uvádzať dôvody predmetného vyšetrenia. Žalobca neuviedol, v čom vidí nezákonnosť vydaného príkazu, len požadoval jeho písomnú podobu. Žalovaný opätovne poukázal na skutočnosť, že disciplinárne opatrenie bolo žalobcovi uložené z dôvodu neuposlušnosti príkazu nadriadeného (vydaného v súlade so zákonom), čím porušil povinnosť policajta zakotvenú v § 48 ods. 3 písm. a) zákona. Vzhľadom na uvedené žalovaný žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení

s § 246c ods. 1, veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 21. novembra 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1, veta prvá OSP.

Predmetom preskúmania je rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-102/2010 zo dňa 6. októbra 2010, ktorým bol potvrdený disciplinárny rozkaz č. 13 zo dňa 26. júla 2010, ktorým riaditeľ odboru dopravnej ochrany úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra SR uložil žalobcovi disciplinárne opatrenie - zníženie služobného platu o 15 % na dobu troch mesiacov podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona, a to z dôvodu, že žalobca porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a) zákona. Ako porušenie povinností ustanovených v § 48 ods. 3 písm. a) zákona žalovaný kvalifikoval neuposlušnosť príkazu na vykonanie psychotestov, ktorý dňa 28. júna 2010 v čase o 7.40 hod. vydal žalobcovi riaditeľ odboru dopravnej ochrany úradu pre ochranu ústavných činiteľov a diplomatických misií Ministerstva vnútra SR. Podľa udeleného ústneho príkazu sa mal žalobca dostaviť na vykonanie psychotestov dňa 29. júna 2010 o 8.00 hod. za útvarovou psychologičkou. Žalobca však udelený príkaz nadriadeného nesplnil a dňa 29. júna 2010 sa na vykonanie psychotestov nedostavil.

Podľa § 48 ods. 3 písm. a) zákona policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený.

Podľa § 48 ods. 3 písm. s) zákona policajt je povinný podrobiť sa lekárskej prehliadke, prieskumnému konaniu alebo psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby.

Podľa § 52 ods. 1 zákona disciplinárnym previnením je zavinené porušenie povinností policajta, pokiaľ nie je trestným činom alebo priestupkom.

Podľa § 53 ods. 1 písm. b) zákona disciplinárnym opatrením je zníženie platu až o 15 % na dobu najviac troch mesiacov.

Podľa § 48 ods. 4 zákona ak sa policajt domnieva, že rozkaz, nariadenie, príkaz alebo pokyn jeho nadriadeného je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, je povinný na to nadriadeného upozorniť. Ak nadriadený trvá na splnení rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu, musí ho policajtovi písomne potvrdiť a policajt je povinný ho splniť. Písomné potvrdenie sa nevyžaduje, ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania. Policajt je povinný odprieť splnenie rozkazu, nariadenia, príkazu alebo pokynu nadriadeného, ak by jeho splnením spáchal trestný čin; túto skutočnosť oznámi bezodkladne vyššiemu nadriadenému.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmajúc napadnutý rozsudok prvostupňového súdu ako i obsah súdneho a administratívneho spisu v rozsahu odvolania, ktorým žalobca namieta nezákonnosť napadnutého rozhodnutia o prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ, konštatuje, že argumentácia žalobcu nie je spôsobilá vyvrátiť dôvody, na základe ktorých krajský súd zamietol jeho žalobu. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd sa preto s rozsudkom krajského súdu stotožňuje v celom rozsahu.

Na zdôraznenie najvyšší súd len znovu zopakuje argumentáciu vyplývajúcu z odôvodnenia napadnutého rozsudku. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení vzťahujúcich sa na prejednávaný prípad nemožno vyvodíť iný záver ako ten, že povinnosťou policajta je okrem iného plniť aj úlohy uložené príkazmi a pokynmi nadriadených, s ktorými bol riadne oboznámený. Z platnej zákonnej úpravy zároveň vyplýva, že policajt je povinný podrobiť sa aj psychologickému vyšetreniu na zistenie zdravotnej a duševnej spôsobilosti na výkon štátnej služby. Žalobca dostal od svojho nadriadeného ústny príkaz na vykonanie

psychotestov, pričom v tomto príkaze bol presne špecifikovaný deň a hodina, kedy sa má dostaviť za útvarovou psychologičkou. Žalobca mal zo zákona povinnosť uposlúchnuť príkaz nadriadeného, avšak žalobca nepostupoval v súlade so zákonom a na vykonanie psychotestov sa nedostavil. Toto konanie žalobcu je zavineným porušením jeho povinností a podľa zákona je kvalifikované ako disciplinárne previnenie, za ktoré je možné uložiť disciplinárne opatrenie. Pokiaľ žalobca opakovane namietal, že od nadriadeného požadoval písomný príkaz, ktorý mu nebol udelený, najvyšší súd poukazuje na zákonnú úpravu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že nadriadený je povinný vydaný príkaz písomne potvrdiť v prípade, ako ho policajt upozorní, že vydaný príkaz je v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom a nadriadený trvá na splnení príkazu. V danom prípade však takáto situácia, ktorú predvída zákon, nenastala, nakoľko žalobca nenamietal nezákonnosť vydaného príkazu nadriadeného, iba vyžadoval jeho písomné potvrdenie, k čomu nebol nadriadený zo zákona povinný.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil. Prítom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.